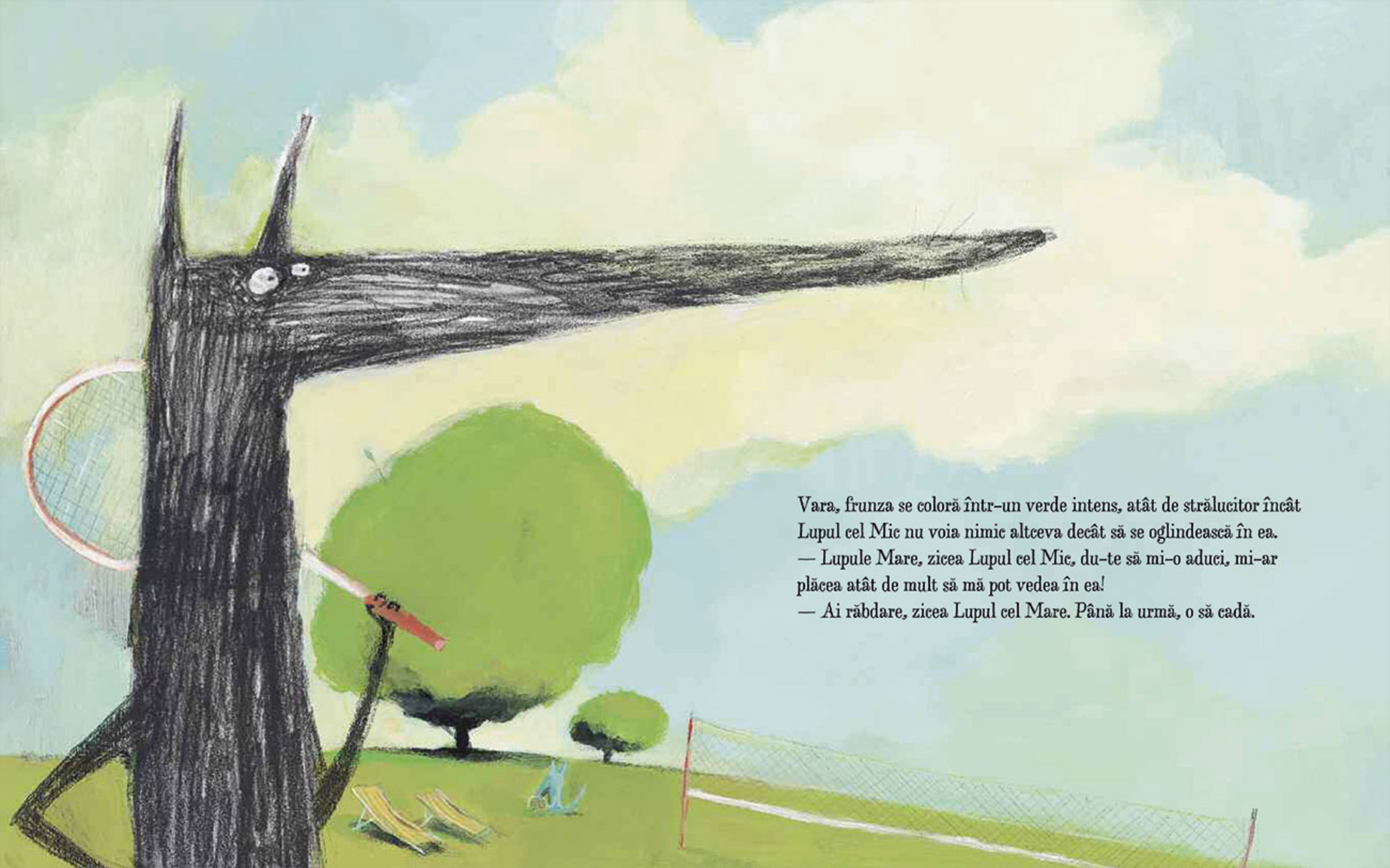

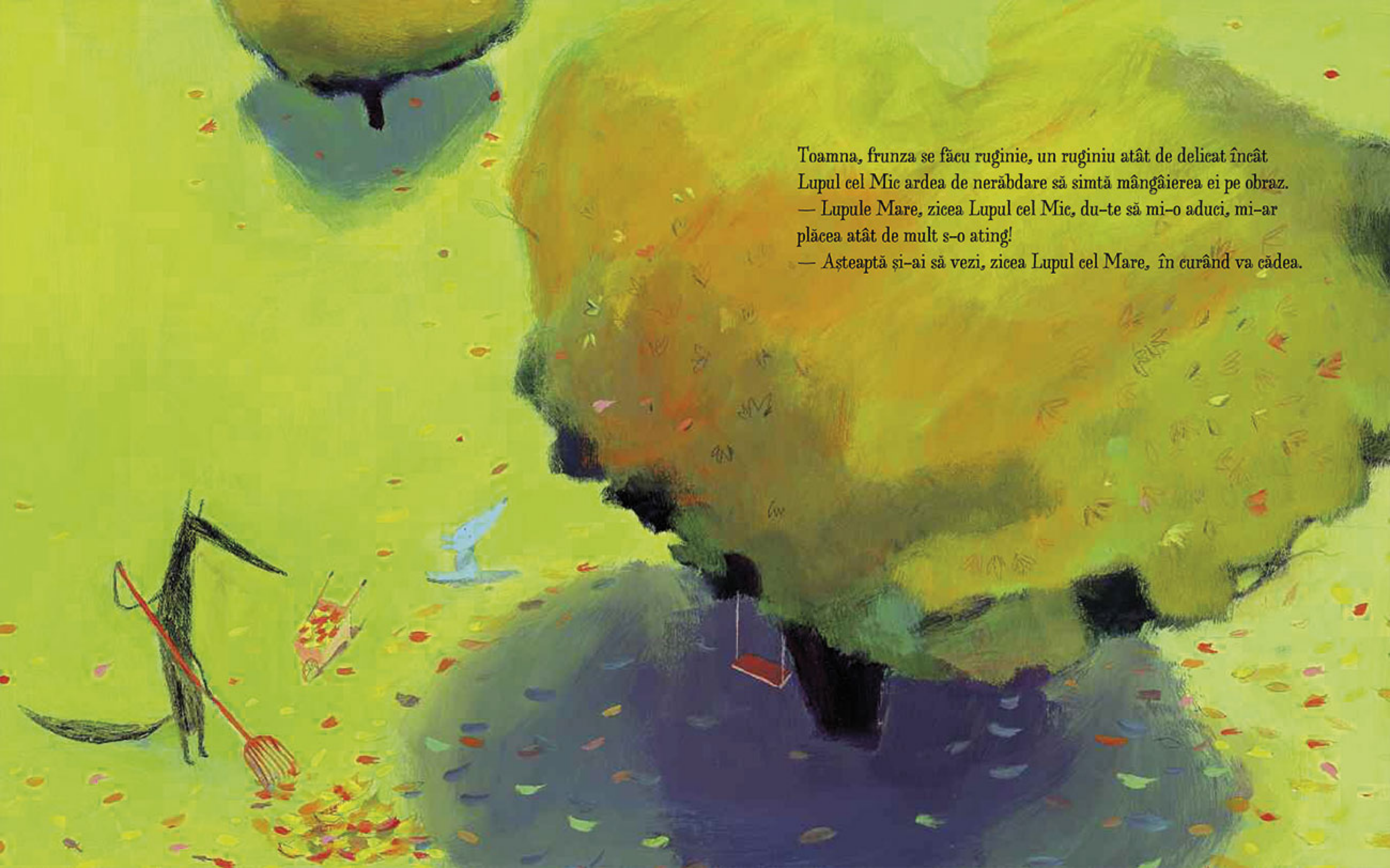
Sus în vârful copacului era o frunză mică de tot.
Primăvara, era de-un verde atât de crud și de dulce, încât
Lupului cel Mic, în mod curios, i se făcuse poftă s-o mănânce.
— Lupule Mare, zicea Lupul cel Mic, du-te să mi-o aduci,
mi-ar plăcea atât de mult s-o gust!
— Ai răbdare, zicea Lupul cel Mare. Până la urmă, o să cadă.

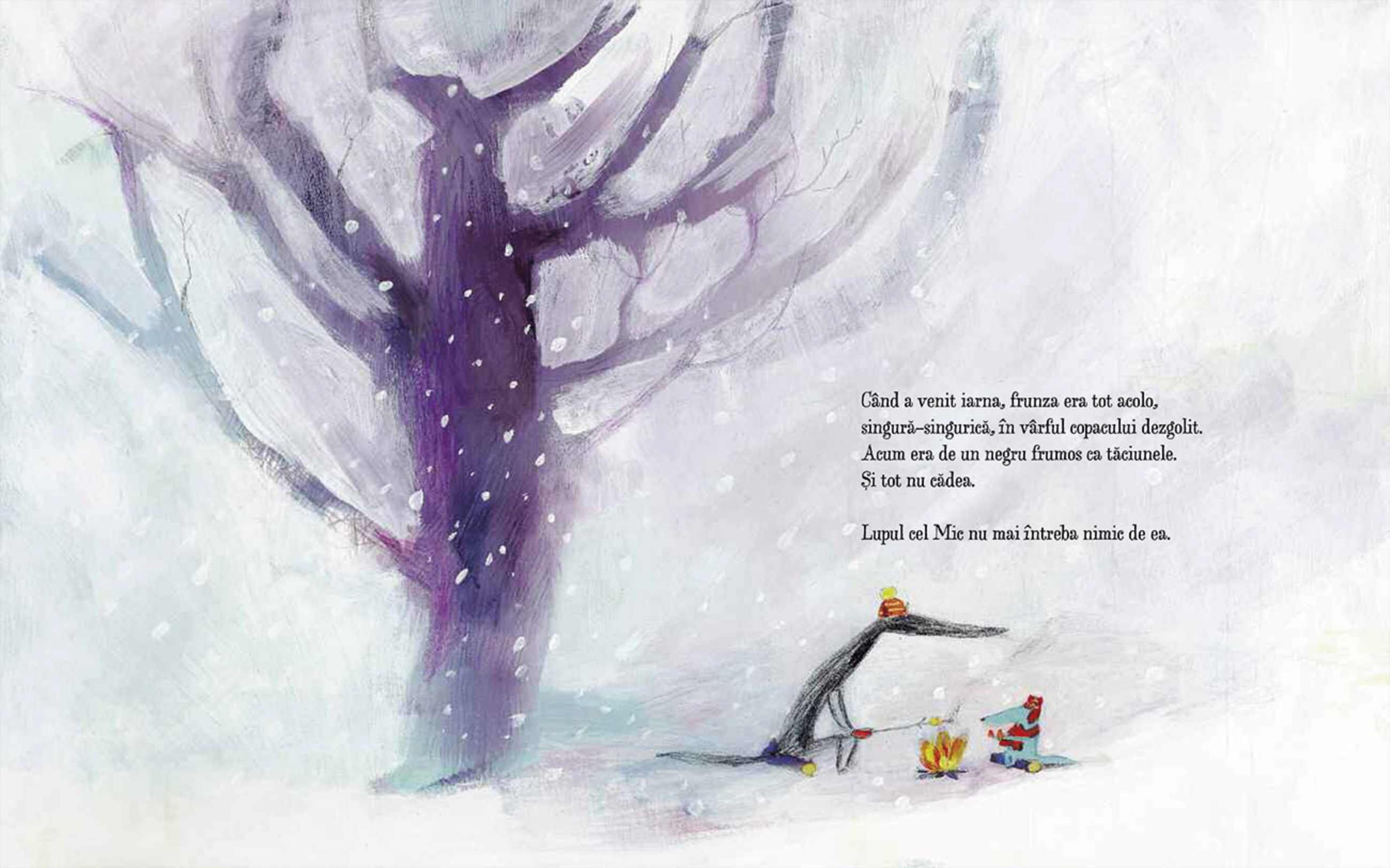
Vara, frunza se coloră într-un verde intens, atât de strălucitor încât
Lupul cel Mic nu voia nimic altceva decât să se oglindească în ea.
— Lupule Mare, zicea Lupul cel Mic, du-te să mi-o aduci, mi-ar
plăcea atât de mult să mă pot vedea în ea!
— Ai răbdare, zicea Lupul cel Mare. Până la urmă, o să cadă.

Toamna, frunza se făcu ruginie, un ruginiu atât de delicat încât
Lupul cel Mic ardea de nerăbdare să simtă mângâierea ei pe obraz.
— Lupule Mare, zicea Lupul cel Mic, du-te să mi-o aduci, mi-ar
plăcea atât de mult s-o ating!
— Așteaptă și-ai să vezi, zicea Lupul cel Mare, în curând va cădea.

A painting of a winter scene. A large, dark tree with a thick trunk and bare branches stands on the left. The ground is covered in snow, and small white flakes are falling from the sky. In the lower right, a small campfire with yellow and orange flames is lit. A small figure, possibly a person or animal, is sitting next to the fire. The overall style is soft and painterly.

Când a venit iarna, frunza era tot acolo,
singură-singurică, în vârful copacului dezgolit.
Acum era de un negru frumos ca tăciunele.
Și tot nu cădea.

Lupul cel Mic nu mai întreba nimic de ea.